



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M.B.**, nar. X, bytem v O. č. p. 21, L. 1, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2014, č. j. 1216/DS/2014, JID: 52860/2014/KUUK/Bal,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 4. 2014, č. j. 1219/DS/2014, JID: 52860/2014/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odbor správních činností, oddělení správní, ze dne 12. 12. 2013, č. j. MmM/160594/2013/OSČ-P/VŠ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 19. 5. 2013 ve 13:45 hod. na silnici č. I/15 v obci Chrástce překročil jako řidič motorového vozidla tov. značky MERCEDES BENZ GL 420, r. z. 7U3 5588, nejvyšší dovolenou rychlost v obci, tj. 50 km/h, při odečtu možné odchylky měřícího zařízení ve výši +/- 3 km/h o 25 km/h, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši

3.000,-Kč, jakož mu i byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, neboť je neurčité, nepřezkoumatelné a nekonkrétní a to z toho důvodu, že skutek, z jehož spáchání byl žalobce nepravomocně uznán vinným, neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání. Popis skutku přestupku podle teorie a praxe správního trestání, stejně jako judikatury Nejvyššího správního soudu, musí být určitý a nezaměnitelný. Místo spáchání deliktu je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně identifikováno pouze jako silnice č. I/15 v obci Chrámce, což nestačí. Prvostupňový správní orgán byl povinen zjistit, ve které ulici obce konkretizované názvem, mělo dojít k deliktnímu jednání a pokud v obci ulice názvy nemají, mělo být určeno místo deliktního jednání například údajem o objektu, před kterým měla být rychlost překročena nebo za pomoci souřadnic GPS. Správní orgán byl dále povinen zjistit, v jakém směru se pohybovalo vozidlo řízené obviněným z přestupku (například ve směru Skršín - Libčevce anebo ve směru opačném). Na podporu tohoto názoru pak žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, kterým bylo vyhověno kasační stížnosti právě také z důvodu nepřesného určení místa spáchání přestupku, přičemž zrušené rozhodnutí obsahovalo popis místa blížeji určený, než je v případě žalobce.

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou vadná, neboť údajné nedovolené překročení nejvýše povolené rychlosti žalobcem bylo vadně změřeno. Žalobce si totiž nechal ve věci vypracovat odborný posudek ze dne 18. 6. 2014, č. ODP-203/2014, odborným posuzovatelem Mgr. P.Š., který dospěl k odborným závěrům, že: 1) na základě dostupných informací o měření vyplývá, že bylo měřeno vozidlo obviněného, 2) na základě dostupných informací o měření jasně vyplývá, že měřící zařízení pracovalo v době měření správně, 3) na základě dostupných informací vyplývá, že obsluha měřícího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení, 4) s ohledem na nedodržení návodu k obsluze měřícího zařízení lze konstatovat, že změřená rychlost neodpovídala rychlosti měřeného vozidla. Policisté tedy prokazatelně při měření postupovali v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení, dle něhož musí být měřeno na rovném úseku komunikace. Policisté ovšem v případě žalobce měřili v úseku komunikace, který byl zakřivený, přičemž aby byla komunikace považována za přímou, tak poloměr oblouku musí být větší, než 1600 m, což v daném případě nebylo, když měření bylo provedeno v úseku komunikace, kde byl poloměr oblouku pouhých 248,75 m. Tyto tvrzené skutečnosti osvědčuje přiložený odborný posudek, který odkazuje též na další nesprávnosti měření. K nutnosti měřit v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 29/2011 – 56.

Závěrem žalobce uvedl, že správní orgány založily své rozhodnutí na tzv. privilegovaném důkazu tj. na záznamu o měření rychlosti vozidla Policií ČR, jehož důkazní hodnota však byla novým odborným posudkem vyvrácena. Dle žalobce j postaveno najisto, že správní orgány chybně vyhodnotily předložené důkazy, neboť měly v průběhu dokazování konstatovat, že z předloženého důkazu (výstupu z měřícího zařízení) vyplývá, že žalobce v žádném případě nejel rychlostí, jaká mu byla naměřena, neboť obsluha měřícího zařízení

postupovala v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení. V návaznosti na to pak žalobce navrhl, aby byl soud provedl jako důkaz odborný posudek ze dne 18. 6. 2014, č. ODP-203/2014, odborného posuzovatele Mgr. P.Š.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

Předně žalovaný uvedl, že právní zástupce žalobce spolupracuje se skupinou osob, které nabízí prostřednictvím internetu tzv. pojištění proti pokutám a inzerují garanci jistoty, že jejich klient za pokuty nezaplatí ani korunu, nepřijde o řidičský průkaz a nebudou mu zapsány body v bodovém hodnocení řidiče za deliktní jednání. Ke zmíněné skupině osob patří i tehdejší zástupce žalobce ve správním řízení, jejichž způsob zastupování klientů v přestupkovém řízení bývá často obstrukčního charakteru mající za cíl dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek, což se v daném případě nepodařilo.

K věci pak žalovaný uvedl, že nesouhlasí s námitkou žalobce, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, neboť je neurčité, nepřezkoumatelné a nekonkrétní a to z toho důvodu, že skutek neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání, když ve výrokové části rozhodnutí je místo identifikováno pouze jako silnice č. I/15 v obci Chrámce. K tomu podotkl, že žalobce námitku do označení místa přestupku neuplatnil ve správním řízení, přestože k tomu měl dostatečný časový prostor. Uvedené označení místa přestupku přitom považuje žalovaný v daném případě za dostatečné, neboť obec Chrámce je jedinou obcí v České republice, přičemž se jedná o velmi malou obec, v níž silnice č. I/15 prochází v délce cca 250 m s tím, že povinnost řidiče jet v obci nejvýše rychlostí 50 km/h je vymezena informativními svislými dopravními značkami označujícími začátek a konec obce. K tomu žalovaný doplnil, že v daném případě se nejednalo o situaci, kdy by žalobce mohl jet v souladu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci rychlostí až 80 km/h, protože nejel po dálnici nebo po silnici pro motorová vozidla, které mají 4 jízdní pruhy, což silnice č. I/15 v obci Chrámce nemá. Předmětná silnice se nenacházela ani ve městě, na jehož území mohou být úseky silnice, kde je možné jet vyšší rychlostí, nežli je zákonem stanovených 50 km/h, což je dovolováno svislými dopravními značkami s číselně vyjádřenou nejvyšší dovolenou rychlostí jízdy. Dále žalovaný podotkl, že obec Chrámce nemá žádné názvy ulic oproti jiným větším obcím, přičemž prvostupňový správní orgán při popisu místa přestupku vycházel z údajů uvedených Policií ČR, která přestupek zjistila a oznámila a která v materiálech neuváděla žádné souřadnice GPS, když místo bylo Policií ČR označeno jako silnice č. I/15 v obci Chrámce. Navíc z fotografie pořízené hlídkou Policie ČR při měření rychlosti jízdy je zřejmé, že rychlost byla měřena v zastavěném území obce, tedy v místě, kde je žádoucí, aby řidič respektoval příslušnou rychlost pro jízdu v obci, jak dovodil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012. Skutečnost, že v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h je dle žalovaného doložena údaji Policie ČR. Pro daný případ má dle žalovaného význam to, že žalobce nenamítal a nenamítá, že by dopravní značku označující začátek obce neviděl, tedy že nemohl vědět, že vjel do obce. Žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, k danému případu nijak nepřiléhá, jelikož tehdy ve Frýdku – Místku prováděli policisté měření za diametrálně odlišných okolností, kdy měli možnost určit orientační body, oproti předmětnému případu.

Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že rychlost vozidla žalobce byla měřena vadně, což žalobce dokládá odborným posudkem Mgr. P.Š., když žalobce nerozporoval po celou dobu

řízení o přestupku zjištěnou rychlost jízdy a zástupce žalobce tak začal činit až při ústním jednání dne 28. 11. 2013, kdy k fotografii z měření vznesl námitku, že nekoresponduje s návodem k obsluze měřícího zařízení. Tuto námitku však blíže nespecifikoval ve stanovené lhůtě do 4. 12. 2013 pro zástupcem žalobce přislíbené doplnění a navržení dalších důkazů. Prvostupňový správní orgán pak na danou námitku ve svém rozhodnutí reagoval tak, že měření rychlosti jízdy bylo provedeno policistou odborně způsobilým k provádění měření silničním radarovým rychloměrem, přičemž žalobce ani jeho zástupce uvedenou námitku neuplatnili v odvolacím řízení a žalovaný neměl vzhledem k obsahu spisu důvod pochybovat o tom, že se žalobce dopustil přestupku. K odbornému posudku Mgr. P.Š. pak podotkl, že jmenovaný není řádným soudním znalcem ani odborným pracovníkem technického ústavu, aby jím zpracovaný posudek měl váhu důkazního prostředku. Námitka týkající se korektnosti z měření rychlosti jízdy z důvodu tzv. úhlu měření nebyla před správními orgány obou stupňů uplatněna. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 4 As 118/2013, uzavřel, že správní orgány mohou vycházet z fotodokumentace opatřené údaji o rychlosti měření vozidla a shledat spáchání přestupku za rychlou jízdu za situace, kdy konkrétní námitky ani důkazní návrhy nebyly ze strany obviněného vzneseny. Vedle toho Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, uvedl, že pokud by byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze měřícího zařízení a také, že pokud by v řízení o přestupku měl správní orgán prokazovat negativní skutečnost, že k omylu školeného policisty obsluhující měřící zařízení nedošlo, bylo by to mimo jakýkoliv rozumný výklad zásady materiální pravdy. Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí v dané věci vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

V následně učiněné obsáhlé replice žalobce setrval na všech žalobních námitkách. K věci doplnil, že pro daný případ není relevantní tvrzení žalovaného, že právní zástupce žalobce spolupracuje se skupinou osob, které řidičům nabízí prostřednictvím internetu tzv. pojištění proti pokutám. Dále uvedl, že správní orgán nesmí vytýkat žalobci, že uplatnil část své obhajoby až v řízení před soudem. Žalovaný byl povinen sám z úřední povinnosti v řízení o odvolání přezkoumat, zda správní orgán prvního stupně správně formuloval skutek, pro který žalobci sdělil obvinění a pro které byl žalobce správním orgánem prvního stupně odsouzen. Žalobce souhlasí s tvrzením žalovaného, že silnice č. I/15 prochází obcí v délce 250 až 260 metrů, přičemž místo přestupku nelze správně určit jako úsek silnice v délce 250 až 260 metrů v obci Chrámce. Ani samotný žalovaný a prvostupňový správní orgán neví, zda žalobce překročil rychlost v obci Chrámce na silnici č. I/15 před domem č. p. 6 nebo 3 anebo například č. p. 44 přičemž silnice č. I/15 se v části obce Chrámce kříží minimálně na třech místech s jinými komunikacemi, v důsledku čehož může být též na různých částech komunikace jiné dopravní značení upravující nejvyšší dovolenou rychlost. Rovněž tak, obec Chrámce neexistuje, neboť obec Chrámce je pouhou částí obce Skršín. Dále uvedl, že žalobce předpokládal, že nebude uznán vinným z přestupku a proto se na odborného posuzovatele obrátil s žádostí o posudek až po svém odsouzení z přestupku, přičemž se nejedná o účelový postup. Má za to, že odborný posudek Mgr. P.Š. je běžným listinným důkazem, jehož vypovídací hodnota odpovídá síle argumentace v něm obsažených. Žalobce případně navrhuje, aby Mgr. P.Š., DiS., byl jmenován zdejším soudem jako znalec ad hoc. Žalobce nemá námitku, aby si soud ve věci nechal vypracovat další revizní odborný (či znalecký) posudek ke správnosti měření rychlosti vozidla. K rozsudkům Nejvyššího správního soudu, které citoval žalovaný, pak podotkl, že nijak analogicky nedopadají na žalobu žalobce. K

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j.: 1 As 83/2013-60, a to k bodu 45 jeho odůvodnění pak podotkl, že s ním nesouhlasí a připomíná, že závazný je pouze výrok rozsudku Nejvyššího správního soudu a to pouze pro účastníky řízení, přičemž není pravdou, že by měřič rychlosti Ramer AD9 byl na takové technické úrovni, že by se při každém vadném měření rychlosti automaticky vypnul a rychlost motorového vozidla nezměřil. Takovéto tvrzení popírá platné fyzikální zákony, což obsáhle rozvedl, s tím, že obecně rozšiřované tvrzení, že vyhodnotí-li rychloměr chybu měření, tak ke změření rychlosti vůbec nedojde a obrazový výstup vůbec nevznikne, je pouhou lží šířenou správními orgány a policisty účelově ve snaze zjednodušit sobě pořizování důkazních prostředků a následné dokazování. V daném případě vůbec nejde o to, zda se měřicí zařízení automaticky vypnulo při nesprávném měření rychlosti vozidla, ale o to, že policisté při měření postupovali v rozporu s návodem k obsluze, neboť rychlost vozidla nebyla měřena na dostatečně rovném úseku komunikace, nýbrž na úseku komunikace, který byl nepřiměřeně zakřiven.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Předně soud uvádí, že pro daný případ skutečně není relevantní tvrzení žalovaného, že právní zástupce žalobce spolupracuje se skupinou osob, které řidičům nabízí prostřednictvím internetu tzv. pojištění proti pokutám, jak namítl právní zástupce žalobce, nicméně skutečností je, že Krajský soud v Ústí nad Labem zaznamenal v rámci své činnosti již desítky žalob týkajících se deliktů na úseku dopravy zejména pro překročení maximální dovolené rychlosti, které podal právní zástupce žalobce a v nichž se vyskytuje shodný okruh zmocněnců zastupujících jednotlivé přestupce ve správních řízeních, které vykazují typově shodné průběhy a v nichž jsou uplatňovány typově shodné okruhy námitek specifického rázu.

Dále soud uvádí, že nejprve se zabýval žalobcovou námitkou ohledně toho, že z prvostupňového rozhodnutí není patrné přesné určení místa spáchání přestupku. Tuto námitku soud vyhodnotil jako zjevně neopodstatněnou. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno, že k překročení rychlosti došlo na silnici č. I/15 v obci Chrást. Toto vymezení místa spáchání přestupku soud vzhledem ke skutkovým okolnostem daného případu vyhodnotil jako zcela

dostačující, když silnice č. I/15 prochází obcí Chrámce toliko v délce 250 m popř. až 260 m, jak sám připustil žalobce. Tento krátký úsek silnice č. I/15, jenž protíná obec Chrámce je dán tím, že daná obec je velmi malou obcí, díky čemuž žádné názvy ulic nemá. Pokud právní zástupce žalobce argumentoval tím, že obec Chrámce je pouhou částí obce Skršín, v důsledku čehož dovozoval potřebu přesnější lokalizace místa spáchání žalobcova přestupku ze strany Policie ČR i správních orgánů, tak k tomu soud uvádí, že z hlediska správního členění je obec Chrámce skutečně osadou obce Skršín, nicméně tuto skutečnost soud vyhodnotil jako zcela podružný a zejména pak zavádějící údaj, když právní zástupce žalobce „opomněl“ k této skutečnosti dodat, že obec Chrámce leží zcela osamocena v území a je vzdálena několik kilometrů od obce Skršín. Dále soud uvádí, že ze správního spisu i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že při vymezení místa spáchání předmětného přestupku pak vyplývá, že správní orgány obou stupňů vycházely ze spisového materiálu předloženého Policií ČR. V úředním záznamu o přestupku Policie ČR ze dne 19. 5. 2013, č. j. KRPU-117728-1/PŘ-2013-040806, je přitom výslovně uvedeno, že žalobce jel s vozidlem tov. značky MERCEDES BENZ GL 420, r. z. 7U3 5588, na silnici č. I/15 v obci Chrámce ze směru na Lovosice na Most čili směrem na Skršín a nikoliv opačně, jak se snažil zpochybnit v řízení před soudem žalobce. Je sice pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí chybí údaj, v jakém směru jízdy žalobce jel po silnici č. I/15 v obci Chrámce, když byl měřen hlídkou Policie ČR, nicméně v daném případě nemá větší relevanci naprosto přesné určení místa, kde byl žalobce s vozidlem změřen, a to z hlediska přesné lokace v terénu, když význam má to, že žalobce byl měřen v úseku silnice č. I/15 protínající obec Chrámce, kdy tento úsek o délce 250 m popř. až 260 m byl vymezen svislými dopravními značkami (IS 12a „Obec“) zřetelně označujícími počátek a konec obce Chrámce, a proto v obou směrech a v celé šíři vozovky byla dána maximální zákonem dovolená rychlost pro obec, tj. 50 km/h. Jako absurdní a účelovou argumentaci pak soud vyhodnotil žalobcovy námitky v tom směru, že v daném případě se neví, zda žalobce překročil maximální dovolenou rychlost v obci Chrámce před č. p. 6 nebo 3 anebo například č. p. 44 přičemž silnice č. I/15 se v části obce Chrámce kříží minimálně na třech místech s jinými komunikacemi, v důsledku čehož může být též na různých částech komunikace jiné dopravní značení upravující nejvyšší dovolenou rychlost. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že předmětný přestupek se týká překročení maximální zákonem dovolené rychlosti pro obec, tj. 50 km/h a nikoliv nižší rychlosti, kdy případné křížení s dalšími komunikacemi není spojeno s povolením vyšší rychlosti v obci než 50 km/h svislou dopravní značkou s číselně vyjádřenou nejvyšší dovolenou rychlostí a naopak je doprovázeno toliko jen případnými dalšími sníženími maximální dovolené rychlosti pod 50 km/h opět svislými dopravními značkami s číselně vyjádřenou nejvyšší dovolenou rychlostí menší než 50 km/h. Žalobce naprosto nepatřičně v dané věci argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, když skutkový stav u obou případů byl odlišný, neboť Nejvyšší správní soud rozhodoval za situace, kdy hlídka Policie ČR prováděla měření přímo v ulici velkého města (a to Frýdku – Místku), v níž byla dána oproti předmětné věci (obec Chrámce s cca 18 obytnými domy, 5 rekreačními objekty a 2 podnikatelskými objekty – viz internet) objektivní možnost určit orientační body, kde byl přestupce s vozidlem změřen. Navíc z pořízené fotografie z měření žalobcova vozidla je patrné, že to bylo měřeno skutečně v zastavěné části obce Chrámce, přičemž porovnáním této fotografie se snímkem obsaženým na str. 5 v odborném posudku Mgr. P.Š. ze dne 18. 6. 2014, č. ODP-203/2014, je zřejmé, kde přesně došlo k měření žalobce v obci Chrámce na silnici č. I/15 – před zámkem v Chrámciích. Za daného stavu proto soud uzavírá, že místo spáchání předmětného přestupku bylo ve

správním řízení i v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů dostatečně vymezeno, přičemž soud nemá pochyb o tom, že žalobce byl změřen v obci Chrámce při jízdě po silnici č. I/15 směrem na obec Skršín, kde byla zákonem povolena maximální rychlost 50 km/h.

Dále soud uvádí, že se neztotožnil ani se žalobcovými námitkami v tom směru, že rychlost vozidla žalobce byla hlídkou Policie ČR měřena vadně, což žalobce dokládal odborným posudkem Mgr. P.Š. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalobce nerozporoval po celou dobu řízení o přestupku zjištěnou rychlost jízdy a zástupce žalobce tak začal činit až při ústním jednání dne 28. 11. 2013, kdy k fotografii z měření vznesl vágní a nepodloženou námitku, že nekoresponduje s návodem k obsluze měřícího zařízení. Tuto námitku však blíže nespecifikoval ani ji nepodložil nějakým důkazním prostředkem ve stanovené lhůtě do 4. 12. 2013 pro zástupcem žalobce přislíbené doplnění a navržení dalších důkazů, přestože mu nic nebránilo v tom, aby již tehdy nechal vyhotovit odborný posudek od Mgr. P.Š., což nelogicky neučinil ani v následném odvolacím řízení, kdy mu již bylo známo, jak prvostupňový správní orgán hodnotí daný případ, a učinil tak s velkým časovým prodlením od vydání prvostupňového rozhodnutí až v rámci soudního řízení. Pokud za daného procesního stavu prvostupňový správní orgán na danou ničím nepodloženou a vágní námitku žalobce, že fotografie z měření nekoresponduje s návodem k obsluze měřícího zařízení, v odůvodněné svého rozhodnutí reagoval tak, že měření rychlosti jízdy bylo provedeno policistou odborně způsobilým k provádění měření silničním radarovým rychloměrem s odkazem na nashromážděné důkazní prostředky o odborné způsobilosti k měření příslušného policisty, soud v tomto jeho postupu neshledává žádné pochybení. Jelikož žalobce ani jeho zástupce uvedenou námitku neuplatnili v odvolacím řízení, tak a žalovaný neměl vzhledem k obsahu spisu důvod pochybovat o tom, že by rychlost vozidla žalobce byla hlídkou Policie ČR měřena vadně a že by se žalobce nedopustil přestupku. Námitka žalobce týkající se korektnosti z měření rychlosti jízdy z důvodu tzv. úhlu měření tedy nebyla před správními orgány obou stupňů uplatněna a žalobce ji prvně vznesl až v řízení před soudem. V této souvislosti nelze nezmínit, že již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 – 61, který je dostupný na www.nssoud.cz, konstatoval, že správní orgány mohou vycházet z fotodokumentace opatřené údaji o rychlosti měření vozidla a shledat spáchání přestupku za rychlou jízdu za situace, kdy konkrétní námitky ani důkazní návrhy nebyly ze strany obviněného vzneseny. Tento skutkový stav byl přitom dán i v předmětné věci. Správný a řádný způsob měření žalobcova vozidla hlídkou Policie ČR byl doložen Policií ČR jednak zmíněnou fotografií z měření č. 17436, dále dokladem o tom, že nstrm. J.M., policista provádějící měření byl v obsluze rychloměru – model AD9C, kterým bylo provedeno měření, řádně proškolen a k rychloměru byl doložen i ověřovací list. Správný a řádný způsob měření žalobcova vozidla hlídkou Policie ČR dle názoru soudu jednak vyplývá i ze snímku obsaženého na str. 5 v odborném posudku Mgr. P.Š. ze dne 18. 6. 2014, č. ODP-203/2014, na němž je zachycen v podstatě rovný čili přímý úsek silnice č. I/15 protínající obec Chrámce o minimálním poloměru zakřivení, kde byl žalobce policisty měřen. Jako účelovou a ničím nepodloženou argumentaci proto soud vyhodnotil žalobcovo tvrzení o tom, že nebyl dodržen tzv. úhel měření, když policisté údajně měřili žalobce v úseku komunikace, kde byl poloměr oblouku pouhých 248,75 m. Žádná taková skutečnost ze spisového materiálu nevyplývá a rovněž zjevně ani nevyplývá ze snímku obsaženého na str. 5 v odborném posudku Mgr. P.Š. ze dne 18. 6. 2014, č. ODP-203/2014.

Dále soud uvádí, že měřící zařízení a měřené vozidlo spolu vždy nějaký úhel svírají, v daném případě přitom provedené důkazy nesvědčí o důvodné pochybnosti, že by naměřená

rychlost byla ovlivněna nevhodnou vzájemnou polohou měřicího a měřeného vozidla. Při učinění tohoto závěru soud vycházel jednak ze skutečnosti, že měřící zařízení žalobcovo vozidlo změřilo, přičemž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, který je dostupný na www.nssoud.cz a který nebyl dosud ničím překonán, judikoval, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem (model AD9C) zaznamenána, tak metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze měřicího zařízení, když výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru. Vedle toho Nejvyšší správní soud v daném rozsudku judikoval ve vztahu k námitkám stěžovatele do způsobu měření rychlosti policistou, jenž byl držitelem osvědčení k měření rychlosti daným měřicím přístrojem (AD9C), že pokud by v řízení o přestupku měl správní orgán prokazovat negativní skutečnost, že k omylu školeného policisty obsluhující měřící zařízení nedošlo, bylo by to mimo jakýkoliv rozumný výklad zásady materiální pravdy.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud neshledal potřebu provádět ve věci dokazování, a to případným znaleckým zkoumáním za asistence Mgr. P.Š., či odborným posudkem Mgr. P. Š. ze dne 18. 6. 2014, č. ODP-203/2014 nebo výsledkem policistů přítomných v hlídce Policie ČR, která zaznamenala žalobcův přestupek. Proto soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. k žádnému dokazování nepřikročil, když soud má za to, že v daném případě byl dostatečně zjištěn skutkový stav pro meritorní rozhodnutí, takže další dokazování by bylo nadbytečné a navíc žalobce své důkazní návrhy prvně vznesl až v řízení před soudem, třebaže mu nic nebránilo v tom, aby tak učinil již ve správním řízení před prvostupňovým správním orgánem či v následném odvolacím řízení, jak soud poznamenal již výše. Navíc na základě později pořízené fotografie místa měření obsažené na str. 5 v odborném posudku Mgr. P.Š. ze dne 18. 6. 2014, č. ODP-203/2014, není možné činit žádné závěry o přesnosti měření. Na účinné zpochybnění výsledku měření by musely být zcela nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro zmíněné měření, tj. vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla žalobce v okamžiku měření rychlosti. To však pouhým odhadem z fotografie a odkazem na manuál k obsluze rychloměru zjistit nelze.

Po zevrubném prostudování spisového materiálu soud dospěl k závěru, že již spisový materiál předložený Policií ČR [zejména oznámení (odevzdání) přestupku vyhotoveného Policií ČR dne 19. 5. 2013, č. j. KRPU-17728/PŘ-2013-040806, úřední záznam ze dne 19. 5. 2013 Policie ČR, záznam z přestupku z měřicího zařízení AD9C včetně ověřovacího listu tohoto zařízení, osvědčení proškolení obsluhy daného měřicího zařízení] dostatečně prokazuje, že dne 19. 5. 2013 v 13:45 hod. na silnici č. I/15 v obci Chrámce směrem na Skršín žalobce s uvedeným vozidlem nedodržel maximální zákonem dovolenou rychlost pro obec, tj. 50 km/h, když mu byla naměřena rychlost po odečtení odchylky ± 3 km/h ve výši 75 km/h.

Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová